

2. Іванова Л. І. Основні дефініції щодо професійної підготовки майбутніх вчителів фізичної культури / Л. І. Іванова. // Наука і сучасність : Зб. наук. пр. – Київ : НПУ імені М.П.Драгоманова, 2005. – Т. 51. – С. 18-27.
3. Іванова Л. І. Сучасні підходи до професійної підготовки майбутнього вчителя фізичної культури / Л. І. Іванова. // Педагогічний процес : теорія і практика : Зб. наук. пр. – Київ : Міленіум, 2006. – Вип. 1. – С. 63-73.
4. Іванова Л. І. Підготовка майбутніх учителів з позицій здоров'язберігаючої освіти / Л. І. Іванова, Л. П. Сущенко. // Реалізація здорового способу життя – сучасні підходи / За заг. ред. М. Лук'янченка, Ю. Шкрєбтія, Е. Боляха, А. Матвєєва. – Дрогобич : КОЛО, 2005. – С. 489-493.
5. Шиян Б. М. Теорія фізичного виховання / Б. М. Шиян, В. Г. Папуша, Е. Н. Приступа. – Львів : ЛОНМІО, 1996. – 220 с.

The article deals with the content of professional preparation of future teachers of physical training (PT), which involves the formation of readiness for physical training and health-improving work with pupils and the creative solution of the tasks of health care education. Theoretical analysis of scientific researches on the topic shows that there is a problem of preparation of future specialists in physical training to perform physical training and health-improving work.

The author reveals the essence of the concept "preparedness of a future teacher of physical training for physical training and health-improving work with pupils" which is considered as a result of professional training of a student of higher educational institution. It is expressed in the ability to form pupils' personal physical culture and to perform the role of health care coordinator in the institution of secondary education. It is ensured by the formed level of future PT teachers' motivation, knowledge, skills, communicative competence and personal qualities.

The paper outlines a number of contradictions between the requirements of society to the training of future PT teachers as coordinators of health care education and insufficient comprehension and generalization of this process in pedagogical science; between the mass character of future PT teachers' training and the individual and creative nature of their professional activity; between focusing on new models of the educational process in higher education and the traditional content, forms and methods of future teachers' training.

The purpose, content and tasks of preparation of future PT teachers to physical training and health-improving work with pupils are given in accordance with the requirements of modern education.

Key words: *teacher of physical training, physical training and health-improving work, preparedness of a future PT teacher to physical training and health-improving work with pupils.*

УДК 373.2.011.3-051:316.663.5-053.4]:37(100) DOI: 10.32626/2309-9763.2018–25.12-18

Наталія Бахмат
Nataliia Bakhmat

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО РОЛЬОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДОШКІЛЬНИКІВ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

FUTURE PRE-SCHOOL TEACHERS' PREPARATION TO ROLE ACTIVITIES OF PRE-SCHOOL CHILDREN: EXTERNAL EXPERIENCE

У статті окреслено важливість професійної діяльності майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти у напрямі максимального забезпечення гармонійного розвитку дитини зі спрямуванням на подальше навчання в умовах Нової української школи. Виявлено проблему

підготовки фахівців до адаптаційно-ігрової (рольової) діяльності дошкільників, яка потребує додаткового, більш глибокого вивчення, зокрема дослідження досвіду зарубіжних науковців.

Доведено, що відсутність цілісної системи підготовки майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти до рольової діяльності дошкільників уповільнює практичне вирішення найактуальніших проблем їхнього розвитку, оскільки рольові ігри відкривають для дитини змогу вивчати природні процеси і явища навколишнього світу, розуміння, як діяти та неперервно навчатися і спрямовуватись на здобуття навичок, які їй знадобляться у подальшому навчанні в початковій школі.

Ключові слова: адаптивно-ігрова діяльність, *tattling*, покоління Z, життєва ситуація, зарубіжний досвід, стратегія, метод драматургії.

Професіоналізм майбутніх вихователів полягає у спрямованості їхніх професійних компетентностей та педагогічної майстерності на розроблення та формування умов гармонійного розвитку дошкільників. Відповідно, сучасний вихователь має характеризуватися здатністю до неперервного оволодіння інноваційними методиками та прийомами створення комфортного середовища для роботи з дітьми. Умови середовища мають бути сприятливими для встановлення та регулювання взаємин, співробітництва й співтворчості з дітьми та їхніми батьками.

З метою успішної реалізації професійно-педагогічних завдань вагомим значення набуває розуміння майбутнім вихователем того, яким чином досягнути вершин особистої професійної діяльності, а отже, як оволодіти фаховими компетентностями.

Аналіз досягнень у практичній та навчальній підготовці майбутніх вихователів у закладах вищої освіти (ЗВО) показує, що нинішня педагогічна наука акумулювала досить потужну базу знань і науково-практичних рекомендацій щодо підвищення їхнього компетентного рівня та планомірного неперервного формування педагогічної майстерності. Зокрема, теоретико-методичні основи професійної підготовки майбутніх вихователів висвітлюються у наукових доробках Л. Артемової, Є. Белкіної, В. Бенера, А. Богуш, Н. Гавриш, Т. Жаровцевої, Г. Закорченної, Н. Кічук, Н.Ковалевської, Л. Коваль, Н. Колосової, О. Кононенко, К. Крутій, В. Кьоної, Н. Левінець, Н. Лисенко, І. Луценко, Н. Манжелій, В. Мусієнко-Репської, Т. Науменко, В. Пабат, Г. Підкурғанної, Т. Поніманської, Л. Покроєвої, О. Поліщук, Н. Сайко, Т. Танько, Х. Шапаренко й інших дослідників. Здебільшого сутність робіт стосується засад проблеми формування основ педагогічної техніки, пізнавальної самостійності, професійної та музичної компетентності, педагогічної майстерності, професійного самовиховання тощо.

Апріорі, надзвичайно важливим у професійній діяльності майбутніх вихователів є максимальне сприяння гармонійному розвитку дитини зі спрямуванням на подальше навчання в умовах Нової української школи. В концептуальних засадах реформування школи стверджується, що “Школа має бути в авангарді суспільних змін в Україні, як і в усьому світі, набирає ваги так зване покоління Y, або “діти тисячоліття”. які народилися між 1990 і 2000 рр. Їхні погляди, спосіб життя кардинально відрізняються від старших поколінь. Досить поглянути на організацію офісів провідних технологічних корпорацій, щоб зрозуміти, на що орієнтується креативний клас, який визначає обличчя сучасної економіки. Для них немає чіткого розмежування між роботою, навчанням і відпочинком. Робота не обов’язково має бути серйозною і нудною. Життя для них – це постійне творення, гармонія між зароблянням коштів, пізнанням нового, самовдосконаленням, грою та розвагою. На підході покоління Z. Сучасні діти значно відрізняються від попередніх поколінь. Вони не обов’язково будуть поділяти погляди дорослих” [3, с. 2].

Як показує досвід, поколінню Z властиве “швидке засвоєння інформації – це дійсно дуже корисна навичка, якої бракує попереднім поколінням. Але розум, що звик до швидкого потоку та опрацювання інформації, починає нудьгувати, коли її замало та вона надходить дуже повільно. Особливо це додає найбільш негативу під час уроків у школі. Значна різниця у швидкості сприйняття у дітей та вчителів старшого віку призводить до певних проблем:

учителям не вдається утримати увагу дітей; дітям не вдається уважно слухати матеріал та засвоювати його; учителі сердяться на учнів, а учні – на вчителів. Доступність інформації позбавляє дітей необхідності тягати за собою величезний “багаж знань”. тому їх “внутрішній сортувальник інформації” може легко перенести прізвисьце першого світового космонавта до папки “неважливо”. “Z-ти” також не завжди здатні зрозуміти, чому вони повинні перебувати у садку або школі в певний час і хто сказав, що математика має бути після фізкультури. Такі діти найбільш продуктивно навчаються та виконують свої хатні обов’язки не тоді, коли це комусь зручно або потрібно, а коли вони мають відповідний настрій” [1].

Відповідно до зазначеного, педагогічна підготовка майбутнього вихователя у ЗВО має ґрунтуватися на принципах гуманізації та демократизації, на засадах національної культури і духовності, партнерства та готовності до інновацій. Адже він повинен уміти забезпечувати власне результативне співробітництво з дітьми та їхніми батьками на засадах взаємної поваги та довіри. Готовність до інновацій не обмежуємо готовністю вихователя як педагога до впровадження нових технологічних досягнень, зокрема в галузі інформаційних технологій чи інших досягнень у галузі науки і техніки. Мова йде про готовність до змін у формах, методах, засобах діяльності, до пошуку та використання підходів у підготовці майбутнього громадянина до життя в неперервно змінному суспільстві. Вихователь повинен уміти знаходити шляхи досягнення балансу обов’язків, прав і відповідальності дитини серед своїх однолітків у закладі дошкільної освіти (ЗДО), а, в подальшому і в школі.

У Рекомендації 2006/962/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ЄС) “Про основні компетентності для навчання протягом усього життя” від 18 грудня 2006 року основні компетентності визначаються як “набір знань, навичок та відношень, що стосуються ситуації. Основні компетентності – це ті вісім, які необхідні всім громадянам для особистої реалізації та розвитку, активного громадянського життя, соціальної єдності та можливості працевлаштування: спілкування рідною мовою; спілкування іноземними мовами; знання математики та загальні знання у сфері науки і техніки; навички роботи з цифровими носіями; навчання заради здобуття знань; соціальні та громадянські навички; ініціативність та практичність; обізнаність та самовираження у галузі культури” [4].

Зазначений документ пояснює, що всі перераховані компетентності мають однаково важливе значення – кожна з них впливає на успішність та ефективність життєдіяльності в суспільстві. Здебільшого вони є взаємопов’язаними та процес формування однієї з них може впливати на формування іншої. Адже знання рідної української мови та іноземних мов, уміння використовувати інформаційно-комунікаційні технології, знання математики є неодмінними засадами в освіті, а навчання заради здобуття знань включає всю освітню діяльність. Як зазначається в Рекомендації, “рамками застосовується низка пунктів: критичне мислення, творчість, ініціативність, уміння вирішувати проблеми, оцінювання ризику, вміння приймати рішення та вміння конструктивно керувати емоціями” [4].

Саме тому підготовку майбутнього вихователя у ЗДО необхідно спрямовувати на формування зазначених у документі компетентностей через гуманізацію освітнього процесу, впровадження інноваційних методик і програм, скерованих на виховання і підготовку дітей дошкільного віку. В розробленні програм необхідно враховувати, що “дійсність, у якій живе дитина, можна умовно поділити на сферу природних і створених руками людини предметів (речей) і на сферу діяльності людей і стосунків, у які вони вступають під час різних видів діяльності. Для дітей дошкільного віку надзвичайно привабливою є навколишня дійсність, особливо світ дорослих. У них з’являється потреба діяти так, як дорослі, робити все самотужки. Однак вони не можуть включитися в “дорослу життєву ситуацію”. оскільки їм бракує відповідних умінь, знань, навичок. Суперечності між прагненням усе зробити самотужки і реальними можливостями спонукають дитину реалізовувати свої інтереси в сюжетно-рольовій грі” [5].

Вихователь має спрямовувати наступність змісту дошкільної та початкової освіти, забезпечувати “відповідність Базового компонента дошкільної освіти віковим особливостям

дітей старшого дошкільного віку та вимогам концептуальних засад реформування Нової української школи, доцільність використання вчителями під час першого (адаптаційно-ігрового) циклу початкової освіти досвіду роботи педагогів закладів дошкільної освіти зі старшими дошкільниками” [2].

Проблема підготовки майбутніх вихователів до адаптаційно-ігрової (рольової) діяльності дошкільників потребує додаткового, більш глибокого вивчення. З цією метою автору вважається необхідним розгляд досвіду зарубіжних дослідників, які займаються окресленою проблемою.

У роботі “How to Handle Children Who Are Disruptive” [5] Maryln Appelbaum наводить багато способів застосування рольових ігор для виховання дітей, які порушують дисципліну в групі, бешкетують та заходять у конфлікт з іншими дітьми чи вихователем – таку поведінку називають *tattling*. Такі діти можуть скаржитися, щось ламати, базікати, вступати в бійки та наполягати на тому, що і коли вони цього хочуть.

Як подолати *tattling*? Як доводить авторка, кожен тип порушень потребує окремих стратегій та навичок. Вона наводить приклад, коли маленький хлопчик постійно порушував дисципліну, підбігаючи до виховательки один раз чи двічі на годину, вдаряв її. Він заважав працювати іншим дітям та порушував дисципліну в групі. Такі правила поведінки хлопчик проектував зі своїх стосунків з старшими братами чи сестрами вдома. Вихователька знайшла вихід через рольові ігри, де хлопчик-бешкетник отримував почергово роль того, кого ображають та того, хто допомагає. Кожна роль та її функції обговорювались нею разом із усіма дітьми. В результаті була підтверджена гіпотеза про те, що чим більше діти відпрацьовують на практиці життєві ситуації, отримуючи різні ролі, тим більш ефективно вони адаптуються до навколишнього середовища та колективу, в якому співпрацюють. Вихователем визначено стратегії успіху для подолання *Tattle* та успіху для постійного спілкування.

Так, стратегія успіху для подолання *Tattle* полягає у такому.

Спокій. Однією із стратегій успіху авторка пропонує вихователю завжди залишатися спокійним, адже коли діти бачать, що його засмучують, це насправді посилює їх *tattling*-поведінку. Вони думають, що це спосіб, через який завжди можна отримати увагу та співчуття до себе. Однак, чим більше симпатії вони отримують, тим більше вони вдаються до *tattling*. Авторка радить вихователю пам’ятати, що чим більше він реагує, тим більше вони “діють”. Коли діти бачать, що одна дитина привертає увагу через *tattling*, невдовзі вони всі будуть здатні це зробити самі. Це може бути також ознакою того, що дітям потрібна увага, але можливо навіть у позитивному розумінні.

Програма навчання добра. Ефективним способом Maryln Appelbaum бачить спонукання дітей до розповіді про добрі вчинки одного до іншого. Кожного дня вихователь відводить годину для повідомлення про добрі речі, які робили інші діти. Такі повідомлення записуються та складаються в прозору банку. Авторка стверджує, що такий підхід приносить особливе задоволення та спонукає їх у той день розповісти один одному багато доброго, щоби кожен залишився щасливим. Це ефективна стратегія, оскільки вона навчає дітей давати тільки хороші повідомлення один про одного, а не погані, дошкільники більше сфокусовані на тому, щоби висловитися позитивно. Це створює позитивний, доброзичливий клімат у групі.

Дякую. Проста та ефективна стратегія поведінки з *tattling* полягає в тому, щоби сприйняти *tattling* від дитини, якщо він є, а потім спокійно сказати: “дякую”. Слід відображати найменше емоцій – діти навчаються тому, що *tattling* не отримує жодної симпатії чи уваги.

Сандвіч “Tattle”. “Бутерброд” складається з двох часток – компліментів та однієї негативної, яка має бути посередині між ними. Якщо дошкільнята хочуть повідомити вихователю щось погане про іншу дитину, спочатку вони повинні сказати щось чудове про неї. Наприклад, спершу дитина каже, що хтось б’ється, після того, вона повідомляє щось позитивне про порушника дисципліни. В результаті це змушує думати всіх зовсім іншим чином про кожного з них, тепер вони шукають хороших речей про цих дітей. Приклад: Меган підійшла до пані виховательки Джейн і сказала: “Стефані має гарне плаття”. Це перша частина – один з

шматочків “сандвічу”. Потім дівчинка сказала: “Вона не ділиться своїми іграшками зі мною”. Це була середина сандвічу. Дівчинка призупинилася і подумала про іншу “частину сандвічу”, який мав бути приємним, після чого вона повідомила: “Вчора Стефані подарувала мені один зі своїх крекерів”. Використання “сандвічів” навчає їх зосереджуватись на позитивних емоціях один про одного, що зводить до мінімуму негативні стосунки.

Tattle “вухо”. Відомо, що є діти, які полюбляють розповідати про інших.

Вони тремтять, повідомляючи негативні вчинки інших. Адже їх мета полягає в тому, щоб інші опинилися в поганому становищі. Дослідниця пропонує для цього використовувати “вухо”. яке вихователь малює на дошці чи аркуші паперу та прикріплює на стіні. Дітям він пояснює, що це вухо, якому необхідно повідомляти всі неприємності. За потреби діти підходять, притискаються до вуха і розповідають, а коли закінчують, знову біжать до друзів продовжувати гру.

Для отримання успіху у професійній діяльності Maryln Appelbaum рекомендує навчитись ходити впевнено, говорити з впевненістю та вірити в себе та свої здібності контролювати своїх вихованців. Це стратегія успіху для постійного спілкування.

Гра “Тиша”. Ця гра розроблена М. Монтесорі, яка призначена для навчання дітей силі мовчання. Сутність гри полягає в тому, що вихователь пропонує дітям на одну хвилину закрити очі й слухати. Коли вони відкриють очі, їх просять назвати всі звуки, які вони чули. Деякі з них чують шум за вікном, інші – в коридорі, в групі тощо. Таку гру слід проводити щодня, збільшуючи час – у наслідок такої роботи діти починають чути те, що вони раніше ніколи не чули. Ця гра навчає дітей цінності тиші, адже часто вони самі шумлять, багато говорять, тому що не звикли до тиші. В цій грі вихователь навчає їх насолоджуватися тишею.

Розмова без звуку. Вихователь має навчити дітей розмовляти жестами, відводити час, коли діти зможуть спілкуватися один з одним без слів. Як правило, діти чекають цього спеціального часу, який, найчастіше, весело проходить у кінці дня, коли в групі стає дуже голосно.

Запис мовчання. Вихователь бере яскравий кольоровий аркуш паперу, розподіляє його на стільки карток, скільки дітей і пише слово “тиша” на них. Дітям демонструється та пояснюється, що “тиша” може означати не тільки “не говорити і не рухатися”, а й інше. Дошкільнятам повідомляється, що кожного разу, коли вони бачуть знак мовчання, вони повинні вдаватися “положення паузи”. яке має чотири частини: припиніть розмову, подивіться на вихователя, складіть ноги разом, покладіть руки на стіл.

Вихователь має навчити дітей, як це зробити. Стратегія, за дослідженнями автора, є надзвичайно ефективною для припинення балаканини дітей.

Важливими для нас є результати дослідження, яке було проведено 2008-2009 н.р. в Університеті Dokuz Eylül зі студентами у відділенні дошкільного навчання факультету педагогічного виховання. Студенти, які брали участь у дослідженні, навчалися драматургії в процесі здобуття освіти в університеті, яку адаптують до дошкільної освіти. Автори використання драматургії в роботі з дошкільниками відштовхувались від того, що кожен тип прямого зв'язку, реакція на реакцію руху, навіть найменший рівень взаємодії людини з людиною є драматичним моментом або драматичною ситуацією. В дошкільній освіті драматичні заходи використовуються з навчальною метою та дають можливість дошкільнику виразити себе як особистість, проявити творчість та креативність. Драма позитивно впливає на розвиток дітей дошкільного віку, а творчі драматичні заходи позитивно впливають на їхню лінгвістичну творчість. Автори стверджують, що метод драматургії допомагає дітям вивчати математичні, природничі, мовленнєві й інші поняття.

Майбутній вихователь повинен використовувати такий спосіб, оскільки це полегшить подання та просування заняття. Розробники цього методу пропонують розпочинати з підготовки та розминки, продовжуючи рольові ігри на заняттях та закінчуючи оцінюванням й обговоренням його результатів.

Викладачам ЗВО пропонується звертати увагу майбутніх вихователів аспектам у плануванні та здійсненні драматичних заходів з дітьми дошкільного віку, які можна узагальнити таким чином:

- ретельне визначення цілі та означення алгоритму, за яким буде здійснюватись її досягнення;
- у плануванні драматичної діяльності слід опиратись на інтереси, потреби, індивідуальні характеристики та рівень розвитку дітей;
- вихователь не повинен забувати, що кожна дитина в групі має свої характеристики, і кожна дитина є унікальною; кожна дитина може мати різний досвід – отже, при плануванні драми слід враховувати відмінності між дітьми;
- підвищення дитячої креативності, здатності до вирішення проблем;
- прийняття певного рішення щодо драматичної активності, відповідно до віку дошкільників, може бути оманливим; вихователь повинен приймати рішення про будь-яку драматичну діяльність, якщо вона підходить для дітей, з врахуванням їхнього віку, інтересів та вмінь до повторення штучних дій;
- драматичні вистави можна реалізовувати з дітьми до п'яти років, де в драмі важливим є процес, а не результат цього дійства;
- у драматичних виставах у дошкільній освіті не повинно бути переможця чи переможеного;
- вихователь повинен визначити, що він хоче отримати в результаті, а також повинен бути толерантним до нестандартної поведінки дітей;
- у драмі дітей не слід оцінювати як розумних чи ні, успішних чи ні;
- деякі діти можуть мати бажання грати завжди з друзями, часом ніхто не хоче грати з деякими дітьми;
- у процесі навчання дітей хід може бути як легким, так і складним;
- відтворення драматургії за допомогою дій не гарантує навчання, дитина може отримати знання та інформацію, ілюструючи і даючи значення діям;
- важливо проводити дискусії та обговорення дій з дітьми;
- місце виконання драматичних виступів має бути безпечним та просторим.

Драма, в якій діти отримують ролі допомагає їм з'ясувати, як необхідно гармоніювати та співпрацювати з іншими людьми. Враховуючи рівень сформованих компетентностей у результаті опанування курсу драматургії в ЗВО, вихователі у професійній діяльності повинні використовувати метод драми.

Характеризуючи компетентнісну спрямованість підготовки майбутніх вихователів у ЗВО та враховуючи розглянутий зарубіжний досвід у площині рекомендацій щодо застосування рольових ігор у роботі з дошкільниками, можна зазначити, що процес виховання та підготовки дітей охоплює велику частку їхньої як пізнавальної, так і емоційної діяльності. Розподіляючи реальність життєдіяльності дошкільників на природню і створену руками людини, розглядаючи середовище її діяльності та взаємини, виокремлюємо потребу формування вміння у дітей дошкільного віку взаємодіяти та співіснувати з іншими. При цьому слід також відзначити позитивну роль у їх розвитку соціальних та емоційних особливостей.

Майбутній вихователь, ще в процесі навчання у ЗВО повинен розуміти, що дійсність є надзвичайно привабливою для дошкільників, вони мають потребу наслідувати дорослих і діяти як вони. Відповідні знання, вміння та навички можна сформувати в сюжетно-рольовій діяльності, до якої вихователь має бути не тільки підготовлений, а бути здатним до вивчення й аналізу досвіду українських колег і педагогів з інших країн. Відсутність цілісної системи підготовки майбутніх вихователів ЗВО до рольової діяльності дошкільників уповільнює практичне вирішення найактуальніших проблем їхнього розвитку і, зокрема, визнання необхідності формувати у покоління Z таких якостей: уміння орієнтуватися у соціумі (дошкільний заклад; сім'я; друзі; особи різної статі, віку тощо); вміння поважати інших; здатність сприймати інших такими як вони є: іншу людину, її настрій, потреби, особливості поведінки; здатність створювати та обирати правила

спілкування; здатність та вміння турбуватися про інших, допомагати, співчувати їм тощо. Також рольові ігри відкривають для дитини можливість вивчати природні процеси і явища навколишнього світу, розуміння, як діяти, неперервно навчатися і спрямовуватись на здобуття компетентностей, які їй знадобляться у подальшому навчанні в початковій школі.

Список використаних джерел

1. Діти покоління z: їхні особливості, унікальні можливості та проблеми. URL: <http://4mamas-club.com/porady/diti-pokolinnya-z-%D1%97xni-osoblivosti-unikalni-mozhливosti-ta-problemi/> (дата звернення: 02.09.2018).
2. Наступність між дошкільною та початковою освітою. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/doshkilna-osvita/nastupnist-mizh-doshkilnoyu-ta-pochatkovoyu-osvitoyu> (дата звернення: 02.09.2018).
3. Нова українська школа. Концептуальні засади реформування середньої школи. С. 2. URL: <http://mon.gov.ua/activity/education/zagalna-serednya/ua-sch-2016/konczepczija.html> (дата звернення: 02.09.2018).
4. Рекомендація 2006/962/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ЄС) “Про основні компетентності для навчання протягом усього життя” від 18 грудня 2006 року. Основні компетентності для навчання протягом усього життя – європейські еталонні рамки (Додаток). URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_975 (дата звернення: 02.09.2018).
5. Сюжетно-рольові ігри. URL: <http://studentam.net.ua/content/view/3604/97/> (дата звернення: 02.09.2018).
6. Appelbaum Maryln. How to Handle Children Who Are Disruptive Thousand Oaks, Calif. Corwin Press ; A joint publication [with] Appelbaum Training Institute, (c) 2009. P. 113–116. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/81155008.pdf> (Last accessed: 02.09.2018).
7. Duygu Çetingöz. Berna Cantürk Günhan. Sample drama plans for preschool education. WCES-2010. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/81155008.pdf> (Last accessed: 02.09.2018).

The maximum promotion of the harmonious development of the child with a focus on further education in the conditions of the New Ukrainian school is important in the professional activities of future teachers of pre-school establishments. The modern educator should be characterized by the ability to continuously master the innovative methods and methods of creating a comfortable environment for working with children. The environment must be conducive to establishing and regulating relationships, co-operation and collaboration with children and their parents.

Accordingly, the future educator of pre-school establishments should be prepared for changes in the forms, methods, means of professional activity, the searching and use of approaches in preparing the future citizen for a life in a continuously changing society.

Preschool children have a need to act in the same way as adults, to do it all alone, but they cannot join the “adult life situation” because they lack the appropriate skills, knowledge and abilities. The contradictions between the desire to do everything by themselves and real possibilities encourage the children to realize their interests precisely in the plot-role game.

The problem of preparing future educators for the adaptation-game (role) activity of preschoolers requires additional, more in-depth study, in particular the study of the experience of foreign researchers involved in the outlined problem (Maryln Appelbaum, Dokuz Eylül, and others).

The lack of a coherent system for the training of future IDUs for role-playing activities of preschoolers slows down the practical solution to the most pressing problems of their development, since role-plays allow the child to study natural processes and phenomena around the world, understanding how to act and continuously study and direct the skills that they will need in further education at the elementary school.

Key words: *adaptive-gaming activity, tattling, generation Z, life situation, foreign experience, strategy, method of dramatic art.*